

Розділ 1

Таємне завдання

Це трапилось ополудні зимового дня. Браерсвіль-Парк блищав у насиченому вологою повітрі. Погода була звична для тих країв: по зарослій стежині саду переїхав дощ, краплини розбивалися об зелену, наче вкриту водоростями, стежку з такою силою, що кожна краплина розпадалася на сотні дрібних бризок, які знову підскакували вгору. Дві жабки сховались під випростаною ногою кам'яного Купідона посеред ставка, а золоті рибки занурились у темне мулисте дно, шукаючи прихистку.

Зі смаглявого обличчя МІ-2 стікала вода. Його чорні водонепроникні штани та куртку вкривав товстий шар грязюки. МІ-2 не менш як п'ятнадцять хвилин довелося повзти до величезного будинку через галявину, де паслися лами. Він скинув шапку-балаклаву, щоб краще чути. З-за високої стіни чулися дитячі голоси, вигуки, крики й собачий гавкіт.

У цегляному паркані він побачив масивну хвіртку, але не наважився її відчинити. МІ-2 крадькома озирнувся, чи, бува, ніхто його не помітив, і зачепився обома руками за голі гілки старої яблуні, що росла впритул до стіни. Легко, як досвідчений вояк, він видерся на паркан.

Це була вона. Жодних сумнівів. Дівчинка-прибулець, відома як Моллі Мун, бавилася коло басейну з двома хлопчиками.

МІ-2 прикинув, що хлопці однолітки Мун, їм теж десь одинадцять років. Солдат упізнав чорношкірого хлопця, який знімався разом із Моллі Мун у рекламі. А другий виглядав достоту як близнюк дівчинки-прибульця — таке саме світло-каштанове кучеряве волосся, ніс-картоплинка та рішучі, близько посаджені зелені очі. Може, цей хлопчик теж інопланетянин?..

МІ-2 здригнувся. А потім по-справжньому злякався.

Зненацька величезний сірий предмет, який він вважав затопленим перекинутим човном, виринув із басейну. Це був справжній живий слон. Він облив дітей струменями води з голови до

п'ят, і маленький мопс грізно загавкав. Діти засміялися й загукали до слона, і той квапливо повернувся до протилежного краю басейну, аби ще раз пірнути.

Ошелешений МІ-2 похитав головою, але швидко знову зосередився на своєму завданні. Розстебнувши куртку, він дістав портативну гвинтівку, вже заряджену, й установив зброю на стіні. Він пильно вдивлявся в приціл. У полі його зору були голова та плечі Моллі Мун. Її вологе волосся з одного боку затуляло обличчя, шия з іншого боку була оголена. МІ-2 зціпив зуби. Хоч би та Моллі Мун припинила стрибати, а її двійник забрався геть з дороги... МІ-2 терпляче чекав, коли ж оголена шия дівчинки знову з'явиться в червоному колі прицілу гвинтівки. Він сподівався, що слон «допоможе» йому — вистрілити треба саме тієї миті, коли слон знов обілле дітей водою.

Слон виринув і вибухнув струменем води. Тієї ж миті МІ-2 натиснув на курок. Його дротик влучив у ціль, а струмінь води хлюпнув на Моллі Мун на секунду пізніше. Усі заверещали, і зойк Моллі потонув у загальній метушні. Вона вхопилася рукою за шию.

— Амріт! — поскаржилась вона. — У воді був камінець!

— Є! — пробурмотів МІ-2.

Він тихо зісковзнув із паркану й шаснув на галявину. Хутко продираючись між кущами, вистриженими у формі тварин, він чкурнув до лісу, де залишив своє чорне авто. Заскочивши на передне сидіння, МІ-2 скинув балаклаву та куртку й потягнувся до коричневого згортка на пасажирському сидінні.

Розгорнувши, він розкрив червону коробку, схожу на радіоприймач, і витягнув антену. Увімкнув пристрій і спрямував його у бік Браєрсвіль-Парку, на сад із басейном. Пристрій за спокійливо запищав.

— Ну, інопланетячко Мун, ось ти й попалася! — сказав МІ-2, задоволено прицмокнувши. Він узяв телефон і написав повідомлення своєму босу, МІ-1:

«ЗАВДАННЯ ВИКОНАНО».

Нова гувернантка

Моллі й Міккі Мун мчали у смарагдово-зеленій спортивній машині швидкісною автомагістраллю під важким сірим небом. Моллі почувалася наче домашня тваринка в кошику, їй довелося утиснутись у вузький простір між двома передніми сидіннями. Її брат-близнюк Міккі розтягнувся на пасажирському сидінні, а нова гувернантка, міс Ганро, сиділа за кермом.

Міс Ганро виглядала дуже гламурно, зовсім не так, як, на думку Моллі, мала б виглядати вихователька. Її пофарбоване біляве волосся було укладене тугими завитками, які нагадували сходинок. Великі карі очі в обрамленні довгих вій, які Моллі бачила у дзеркалі заднього огляду, спостерігали за всіма автомобілями, що наближались та намагались їх обігнати. Бліда шкіра гувернантки була майже напівпрозорою, а на щоках міс Ганро рожевів здоровий рум'янець. Проте й одяг її теж мало скидався на вчительський — елегантний кремовий костюм і шовкова блуза. На одному з пальців, покритих яскраво-червоним лаком, зблискувала важка золота каблучка зі смарагдом.

Жінка кермувала лівою рукою. А в правій тим часом крутила золоту монету, блискавично обертаючи її поміж пальцями. Щоразу, коли якийсь автомобіль попереду перекирвав лівий швидкісний ряд, гувернантка підкидала монету зі словами: «Орел!» або «Решка!», й ловила її тильним боком долоні. Якщо вона відгадувала, то блимала фарами й упритул наближалася до машини попереду, доки та не поступалася дорогою. Відтак міс Ганро різко збільшувала швидкість — десь до ста п'ятдесяти кілометрів за годину — й обігнане авто залишалося далеко позаду.

Моллі вчепилась у спинку сидіння Міккі. Від скаженої їзди міс Ганро та її парфумів із ядучим запахом троянди Моллі стало кепсько. Вона сподівалась, що її не знудить. «Бракувало ще